

Οἱ μεταλλωρῶχοι στερούμενοι ἀέρος καὶ φωτὸς, ἐργαζόμενοι ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ὑγρᾷ, εἰσὶν ἀναιμικοὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὀλίγην ἀντίστασιν παρέχουσι κατὰ τῶν ἀσθενειῶν. Ἐπὶ πᾶσιν, εὐρίσκονται ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς καταπτώσεις, τὰς καταχώσεις, τὰς πλημμύρας, τὰς ἀναφλέξεις. Πολλὰ ἐπενοήθησαν πρὸς περιστολὴν τῶν κινδύνων τοῦ ἐπαγγέλματός των. Τὰ μεταλλεῖα κατὰ μέρος ἀερίζονται, ἢ χρῆσις τῶν μεταλλικῶν λυχνιῶν ἐμποδίζει τὴν ἀνάφλεξιν τῶν ἐκρηκτικῶν ἀερίων, συσκευὴ τις μετὰ συμπεπιεσμένου ἀέρος ἐπιτρέπει ἀκίνδυνον ἐργασίαν ἐφ' ὀλοκλήρους ὥρας ἐν ἀτμοσφαίρᾳ μεμολυσμένη. Οἱ ὑποχθόνιοι ἐργάται δικαιοῦνται ἢ ἀπαιτῶσι καὶ κατεπιγόντως μάλιστα καὶ ἄλλα μέτρα, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν, τὸν πλήρη ἀερισμὸν τῶν φρεάτων καὶ τῶν στοῶν, τὴν κατασκευὴν καταφυγίων ἐφωδισμένων διὰ προμηθειῶν, πυρείων, λαμπτήρων, ὅπου νὰ δύνανται οἱ ἐργάται ἐν περιπτώσει δυστυχημάτων νὰ καταφυγῶσιν ἀναμένοντες βοήθειαν, καὶ τέλος τὸν ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν τῶν μεταλλείων.

Δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ συγκαταλέξωμεν μεταξὺ τῶν ἐπικινδύνων ἐνασχολήσεων τὰ διὰ τῆς διανοίας διενεργούμενα ἐπαγγέλματα, ἅτινα παρέχουσι ὑπὲρ τὸ δέον ἐλεύθερον στάδιον εἰς τὴν φαντασίαν. παράγουσιν ἀσθενικὴν τινα ὑπερευσθησίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, καὶ ἐμποδίζουν τὴν ἰσορροπίαν τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος μετὰ τῶν τῆς διανοίας. Ὁ Πλάτων σοφῶς συνεβούλευε νὰ μὴ γυμνάζωμεν τὸ σῶμα ἄνευ τῆς ψυχῆς, οὔτε τὴν ψυχὴν ἄνευ τοῦ σώματος, ἀλλὰ νὰ δηγῶμεν ἀμφοτέρω ὡς ξυνορίδα ἱππων συνεζευγμένων. Ἀλλὰ οἱ ἐνασχολούμενοι εἰς διανοητικὰς ἐργασίας δὲν κατορθοῦσι τὴν ἰσορροπίαν ταύτην καὶ περὶ τούτων ἔλεγεν ὁ Ὁφθαλμολόγος: Πολὺ περισσότεροὶ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσιν ἀπὸ τὸ πνεῦμα παρά ἀπὸ τὸ σῶμα.

Οἰοιδήποτε καὶ ὧσιν οἱ κίνδυνοι οὗς συνεπάγονται πλεῖστα ἐπαγγέλματα, ὑπάρχει τρόπος τῆς τοῦ ζῆν, οὗτινος αἱ συνέπειαι εἰσὶν ἔτι ὀλεθριώτεραι, τούτεστι τὸ μηδὲν πράττειν. Ἡ ἀργία παράγει τὴν πλῆξιν, τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν δυστροπίαν, δίδει ἀφορμὴν εἰς τρελλὰς φαντασιοληξίας, ὡθεὶ εἰς ἀξιομένεμπους ἢ ἐγκληματικὰς πράξεις, σκαριάζει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, παραδίδει αὐτὸ ἀνυπεράσπιστον εἰς τοὺς πειρασμοὺς, τὰς δρᾶς, τὰς ἐπιηρείας τῶν ἠθικῶν καὶ φυσικῶν ἀσθενειῶν, ἐξίσου θανατηφόρους.

Εὐτυχεῖς οἱ γεωργοὶ! Ἐξ ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων ἡ καλλιέργια τῆς γῆς εἶνε τὸ μᾶλλον συνᾶδον πρὸς τὸν ἀνθρώπινον προωρισμὸν, πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν πάντων τῶν πλεονεκτημάτων καὶ πάσης τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνθρώπου· εἰς τοὺς ἐνασχοῦντας αὐτὴν δίδει τὴν ἀνεξαρτησίαν, τὴν ὑγείαν, τὴν μακροβιότητα, καὶ τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τῆς εὐτυχίας ὃν δύνανται εἶναι ἐλπίσῃ ἐν

τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ὁ ἐν τῷ καθαρῷ ἀέρι βίος, ἡ λιτότης, ἡ τακτικὴ ἄσκησις, ἡ ἀπλότης τῶν ἠθῶν, ἡ ἀδιάλειπτος θέα τῶν σκηνῶν τῆς φύσεως, ἀποτελοῦσι τὰ στοιχεῖα τοῦ εὐτυχοῦς καὶ μακροῦ αὐτῶν βίου.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

K.

ΤΟ ΑΡΑΒΑΝΙΟΝ

Ἐν τῇ ἄλλοτε κλεινῇ τῆς Ἑλλάσσοος Ἀσίας γερσονήσῃ κείται ἡ πρώτη τῶν Τούρκων καθέδρα, τὸ Ἰκόνιον, σήμερον πρωτεύουσα μιᾶς τῶν πλουσιωτέρων καὶ ὠραιωτέρων ἐπαρχιῶν τοῦ τουρκικοῦ Κράτους. Τὸ Ἰκόνιον καὶ ὅλη ἡ ἐπαρχία αὐτοῦ οὐδαμῶς ἔλαττον τῶν λοιπῶν ἐλληνικῶν μερῶν ὑπὸ τῶν ἐπιδραμόντων ἐθνῶν ἐβλάβη, καὶ μάλιστα ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων προχωμάτων, καθ' ὧν ἡ ὁρμὴ τοῦ κατακρητοῦ προσπεσοῦσα μετέβαλε πᾶσαν τὴν εὐφρορὴν καὶ ὠραίαν ταύτην χώραν εἰς ἀπέραντον σωρείαν ἐρείπων καὶ καταστροφῆς.

Οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν ἐκείνων, εἰ καὶ γενναίως τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγωνισθέντες ἀγῶνα, ἠναγκάσθησαν ἐπὶ τέλους μετὰ ματαίους ἀγῶνας καὶ ἀνωφελεῖς ἀντιστάσεις νὰ ἀποβάλωσι, πλὴν τῆς θρησκείας, πᾶν ὅ,τι τιμαλφές ἢ προσιχομένη γενεὰ κατέλιπεν αὐτοῖς, ἐθνισμὸν, γλῶσσαν, ἥθη, παραδόσεις καὶ τὰ τοιαῦτα. Οὕτω δ' ἐξωμοιώθησαν βαθμηδὸν ἐν πολλοῖς πρὸς τοὺς ἀρχοντας αὐτῶν, μηδεμίαν ἔκτοτε, πλὴν τῆς ζωτικῆς, ἐπιδιώκοντες ἀνθρωπίνην ἀπόλαυσιν. . .

Τεσσάρων ὄλων ἡμερῶν ἀπόστασις μεσολαβεῖ μεταξὺ τοῦ χωρίου Ἀραβανίου καὶ τῆς μητροπόλεως τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ Ἰκονίου, ὅπερ κείται δυτικῶς καὶ μεσογειότερον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς ἀρχαίας Τυανίτιδος, ἧς πρωτεύουσα ἦσαν τὰ Τύανα, (Κλισιέ-Χισσάρ ἢ κοινότερον Κισσάσαρ(ι)) πατρὶς τοῦ Ἀπολλωνίου, ἐν τῇ μερίζον αὐτῆς Καππαδοκίᾳ περιλαμβανουμένης.

Ἡ τουρκικὴ ἐπιδρομὴ ἄρδην κατέριψε τὸ μετὰ τοσοῦτων μόχθων καὶ τοσοῦτων αἰῶνων πάροδον ἀνεγερθὲν οἰκοδόμημα τῆς ἐλληνικῆς φιλοπονίας. Ἰδίως δ' ἐπετέθη ἀμειλικτος ὁ ἐκ τῆς Ἀσίας δράκων κατὰ τῆς χριστιανικῆς παροικίας, κατορθώσας διὰ μυρίων καὶ ἀνεκδιηγήτων βασάνων νὰ ἐπενέγκῃ εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἀπογόνους τῶν Ἰώνων καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων τὴν λήθην τῆς πατροφῆς καταγωγῆς καὶ τὸν παντελῆ σχεδὸν ὄλεθρον τῆς μητρικῆς γλώσσης! . . . Διὰ τοῦτο, ἐνῶ ὁ περιηγητὴς διασχίζει ὀλόκληρον χωρὸν ἐλληνικὴν, εὐλαεῖ καὶ ἐστίαν γραμμάτων ὑπάρξασάν ποτε, σχεδὸν οὐδαμοῦ εὐρίσκει φύλακα τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς εὐφόρου καὶ ὠραίας Μ. Ἀσίας, πλὴν τινῶν μόνον μερῶν, ἐν οἷς διετη-

ρήθησαν ἔχνη τινὰ τῆς ἐλληνικῆς ὑπάρξεως, ἀλλὰ τοσοῦτον κατεστραμμένα καὶ ἀγνωρίστα, ὥστε μόλις δξυδερκῆς ἔρευνα ἀναγνωρίζει αὐτά. Καὶ ὑπάρχουσι μὲν καὶ τινες δάσεις ἐν τῇ ἀχανεῖ ταύτῃ Σαχάρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ βαθμυδὸν ἀφανίζονται σὺν τῷ χρόνῳ.

Ἐν τῶν ὀλίγων χωρῶν, αἵτινες διετήρησαν, ἔστω καὶ ἡκρωτηριασμένην, τὴν πατροπαράδοτον κληρονομίαν, εἶνε καὶ τὸ Ἀραβάνιον, μικρὸν χωρίον ὑπὸ 180—200 μόλις χριστιανικῶν οἰκογενειῶν κατοικούμενον καὶ παρεσθαρμένην ἐλληνικὴν διάλεκτον λαλοῦν, πολλὰ τὰ τιμαλφῇ κειμήλια διασώζουσιν, καὶ ζῶν μνημεῖον τῆς ἐλληνικῆς τοῦ χωρίου καταγωγῆς ἀποτελοῦν. Αἱ δὲ παραδόσεις καὶ προλήψεις τοῦ χωρίου εἶνε πολλαὶ καὶ εἰς εἰδωλοατρείας χρόνους ἀνερχόμεναι, ὡς τοῦτο διὰ μακρῶν ἄλλοτε καὶ ἀλλαχοῦ θέλομεν πραγματευθῆ.

Τὸ Ἀραβάνιον ἔχει καλλονὰς φυσικὰς ὀλίγας, ἔστερετο δὲ μέχρι τοῦδε καὶ ῥέοντος ποτίμου ὕδατος· πρὸ δύο δὲ μόλις ἐβδομάδων ἡ ρεκτικότης τῶν Ἀραβανίων διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸ δεκαετίας συστάσης Ἀδελφότητος αὐτῶν πρὸς συντήρησιν καὶ σύστασιν ἐλληνικῶν σχολείων ἐν Ἀραβανίῳ κατώρθωσε δι' ἀδροτάτης δαπάνης νὰ διοχετεύσῃ ἄφθονον ὕδωρ, ἀφ' οὗ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1882 συστάσασα καὶ παρθυναγωγεῖον ἔπειψεν αὐτόσε πεπαιδευμένην διδάσκαλον καλῶς μισθοδοτούμενην ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ κτημάτων, ἅτινα κατώρθωσε νὰ ἀγοράσῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἐν Ἀραβανίῳ ἐκάστη οἰκογένεια ἔχει καὶ μικρὸν ναῦδριον ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἐνθα ἀνάκεινται αἱ εἰκόνας καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῆς βιβλία, ἥτοι ἱερά τις Σύνοψις καὶ πεπαλαιωμένον Ὁρολόγιον τῆς Βενετίας. Προσέτι δ' ὑπάρχει καὶ τότε τὸ ἔθος αὐτόθι. Πλὴν τῶν ἑορτῶν, ἅς ἕκαστον μέλος μιᾶς οἰκογενείας ἄγει ἐπὶ τῇ ἑορτῇ αὐτοῦ, ἑορτάζει κοινῶς ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ ἡ οἰκογένεια σύμπασα ὡς ἐφέστιόν τινα ἑορτὴν, κατὰ παράδοσιν οἰκογενειακὴν. Τὸ μικρὸν τοῦτο χωρίον περιέχει, πλὴν τῆς μεγάλης καὶ κομψῆς κεντρικῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὑπὲρ τὰ εἰκόνας ἕτερα ναῦδρια, διεσπαρμένα καθ' ὅλον τὸ Ἀραβάνιον καὶ τιμώμενα ἐπ' ὀνόματι διαφόρων ἁγίων, ἐν οἷς κατὰ τὴν μνήμην αὐτῶν ἱερουργεῖ εἰς τῶν τριῶν ἑφημερίων. Πᾶσαι δὲ σχεδὸν αἱ ἀρχαιότεραι οἰκίαι τοῦ Ἀραβανίου ἔχουσιν ὑπόγεια ἐλικοειδῶς λελαξευμένα, ἐν οἷς κατέφευγον οἱ πατέρες ἡμῶν καταδιωκόμενοι, καὶ ἐνθα κρυπτόμενοι ὀλοκλήρους ἡμέρας κατώρθωσαν νὰ διασώσωσιν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, εἰ καὶ καταστρεβλωθεῖσαν ἀπινῶς, καὶ λειψανόν τιμαλφῆς τοῦ ἀμιγροῦς αὐτῶν ἐθνισμοῦ νὰ παραδώσωσιν ἡμῖν ἐν ἧ εὐρίσκαμεν αὐτὴν νῦν καταστάσει. Πλὴν τῶν ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς

ἱεροτελεστίαις κοινῶν λέξεων πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ὑπέστησαν τὴν στρέβλην τοῦ χρόνου καὶ τὴν τυραννίαν. Γράφοντες τὴν βραχεῖαν ταύτην σημείωσιν περὶ Ἀραβανίου δὲν προτιθέμεθα νὰ ἀνελιξώμεν πλήρη τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὴν Μ. Ἀσίαν καὶ τὰς ποικίλας ἐν αὐτῇ περιπετείας τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης· ἀπλῶς πρόκειται νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ὅτι ἐν Μ. Ἀσίᾳ μεθ' ὅλας τὰς περιπετείας ὑπολαμβάνει ζωηρὸν καὶ θερμὸν τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα καὶ ὑπὸ τὸν τρίβωνα τοῦ δούλου κρύπτεται γενναία καὶ ἐλευθέρου ἀνδρὸς καρδιά· οὐδόλως δὲ παράδοξον ὅτι χωραὶ ἀπ' αἰῶνων ἀναφαιρέτῳ δικαίωματι τῷ Ἑλληνισμῷ ἀνήκουσαι, ἐνεκεν δεινοτάτων ἐθνικῶν ἀτυχιῶν εἰς τοσαύτην ἄγνοιαν καθ' ἐθνικῆς ἱστορίας περιήλθον, ὥστε ἀγνοοῦσι καθ' ὀλοκλήρην τὴν ἱστορίαν αὐτῶν, διὰ μόνης τῆς θρησκείας, ὡς φρονοῦσι, συνδεόμενοι πρὸς τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς Ἑλληνας, τοὺς πέραν τῆς Ἑλλάσσοτος Ἀσίας οἰκοῦντας Οἱ Ἕλληνες τῆς Μ. Ἀσίας, ἂν δὲν διετήρησαν τὴν συνειδήσιν τοῦ ἰδίου ἐθνισμοῦ, οὐδόλως αὐτοὶ τούτου εἰσὶν ἔνοχοι, ἀλλ' ἡ φύσις τῆς χώρας, ἥτις μακρὰ ἡπειρωτικὴ οὖσα, ὑπ' οὐδεμιᾶς θαλάσσης διασχιζομένη καὶ δι' οὐδεμιᾶς συγκοινωνίας ἐπικοινωνοῦσα τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς, βαθμυδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως ἀπεβαρβαρώθη ἀποβαλοῦσα πᾶσαν ἐθνικὴν χροιάν.

Ἀναγκαιῶς λοιπὸν ἐπέκειτο ὁ χωρισμὸς τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ Ἑλλήνων, καὶ τοῦτο καὶ ἐγένετο. Ἄλλ' ἄρα γε ὁ Ἕλληνας τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Ἀργαίου εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἐπελάθετο τῆς ἰδίας ἐθνικῆς καταγωγῆς, ὥστε ὀλοτελῶς συγχρωτισθεὶς τοῖς κυριάρχοις αὐτοῦ, ἀπέβαλε πᾶν ἐθνικὸν γνώρισμα; Ὁχι βεβαίως. Καὶ ἀγνοεῖ μὲν ἴσως καθ' ὀλοκλήρην τί ἐστὶν Ἕλληνας, ὅποῖόν τι ὑπῆρξε τὸ παρελθὸν αὐτοῦ, ὅποῖόν τι ἐλπίζει νὰ ἀποθῆ αὐτῷ τὸ μέλλον, ὅποῖος φυσικὸς δεσμὸς ἀδιάρρηκτος συνδέει αὐτὸν μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἀναμφηρίστως διατηρεῖ, ἂν καὶ συγκεχυμένην, ζωηρὰν ἀνάμνησιν τοῦ μεγαλείου, εἰς δὲ τὸ ἔθνος αὐτοῦ ἀνήκει. Οὐδέποτε ὁ Μικρασιατικὸς Ἕλληνας ἐνόμισεν ὅτι τοῦ συνυποδούλου αὐτῷ Ἀρμενίου διαφέρει μόνον κατὰ τὸ ἄρτισυβούρσι. Ἐνδομύχως καὶ μετὰ πεποιθήσεως θεωρεῖ ἑαυτὸν κατὰ τὸ παρελθὸν τοῦλάχιστον πολὺ ἀνώτερον τοῦ ὀμοδούλου Ἀρμενίου καὶ τοῦ μὴ εἰς Χριστὸν πιστεύοντος Ἑβραίου· καὶ περὶ ἑαυτοῦ μὲν αἰετοπερὶ τρέφει γλυκειὰς περὶ εὐτυχεστέρου μέλλοντος ἐλπίδας καὶ οὐνευροπολεῖ ἐπάνοδον εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐθνικὴν εὐκλειαν, ἐν ᾗ τὸν Ἀρμενίου καὶ Ἑβραίου νομίζει μοιραίως καὶ ἀναποσπάτως συνεζευγμένους εἰς τὸ ἄρμα τοῦ κατακτητοῦ.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα, ὅπερ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἡρέμα ἤρξατο ἀναζωπυρούμενον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ἕλληνος τῆς

Μ. Ἀσίας καὶ γενναίον τι φρόνημα ἐκδηλούμενον. Βαθεῖαν καὶ εἰλικρινῆ τρέφει εὐγνωμοσύνην τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς λειτουργοῖς αὐτῆς, διότι αὐτῇ ὀφείλει πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθη νὰ περισώσῃ ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἐθνικοῦ ναυαγίου τῆς ἐξ ἑκατονταετηρίδος. Διετήρησε ζωηρὸν καὶ ἀκμαῖον τὸν πρὸς τὰ καλά καὶ τὴν παιδείαν ἔρωτα, προθυμότατος δ' εἶνε νὰ προσεγγένη πᾶσαν δυνατὴν θυσίαν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ εὐημερίας τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἀρκεῖ νὰ εὐρεθῇ φιλόπατρις ὀδηγός, καθοδηγήσων αὐτὸν δεόντως περὶ τῶν πρακτέων. Βεβαίως ἀρμοδιώτερος ὀδηγὸς ἄλλος πλὴν τοῦ κλήρου δὲν θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὴν καρποφόρον διδασκαλίαν ταύτην, ἀλλ' οὗτος δυστυχῶς δὲν ἔδειξε μέχρι τοῦδε οὔτε διαθέσεις τοιαύτας οὔτε ἰκανότητα. Μεγίστην τῷ ἑλληνισμῷ ἐκδούλευσιν θὰ παράσχωσιν οἱ δυνάμενοι, ἐὰν φροντίσωσιν περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος τῶν Μικρασιατῶν, ὑποστηρίζοντες τὰ ἀρτισύστατα σχολεῖα καὶ παρθεναγωγεῖα αὐτῶν διὰ μικρῶν χρηματικῶν βοηθειῶν καὶ μεγάλων προμηθειῶν διδασκτικῶν βιβλίων, διότι οὐδεὶς ἀδελφός Ἑλληνα, φρονούμενος, ὑπάρχει μὴ ἀναγνωρίζων καὶ ἀνομολογῶν ὅτι ἐπέστη πλέον ὁ καιρὸς νὰ καταβληθῇ καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ ὁμοεθνῶν αὐτοῦ φροντίς τις ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι ὁ ἑλληνισμὸς ἀφόδως καὶ μετὰ θάρρους βασισθῇ ἐπ' αὐτῶν.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΛΑΒΑΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μαθητὴς Κ* ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διδασκάλου του μὲ φιάλην οἴνου εἰς τὰς χεῖρας.

Διδάσκ.—Τί φέρεις αὐτοῦ, μικρέ.

Μαθητ.—Πολλοὺς ἀσπασμοὺς ἀπ' τὸν μπαμπά· με ἔστειλε νὰ σὰς φέρω τὴν μπουκάλα αὐτὴ τὸ κρασί νὰ τὴν πιῆτε ἵστην ὑγείᾳ του.

Διδάσκ.(Δαυδάνων τὴν φιάλην).—Πέ του γιατί νὰ πειράζεται καὶ νὰ μπαίνει σὲ ἔξοδα;

Μαθητ.—Καθόλου, κύρ δάσκαλε. Καὶ τοῦ μπαμπᾶ τὸ χάρισαν, ἀλλὰ τὸ ἦρε ξυνημένο.

* *

Ἐμπορος.—Ἀλλὰ σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, Κυρία, ὅτι δύο φράγκα μᾶς κοστίζει ὁ πῆχυς.

Κυρία.—Ἐνάμισυ φράγκα, ἂν θέλετε· ἄλλως τὸ πέρνω ἀπ' ἄλλου. Χαίρετε.

Ἐμπορος.—Μιχάλη, δός το σὺ τὸ ὕφασμα, διότι ἐγὼ ἔδωσα τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

* *

Ἡ ὑπηρετρία εἶνε χωρική νεοφερμένη. Ζητήσαντος τοῦ κυρίου νερὸ, φέρει ἡ ὑπηρετρία αὐτὸ ἀπλῶς ἐν ποτηρίῳ.

— Ἄλλη φορά, Μάρω, τὸ νερὸ νὰ τὸ φέρνης ἔς τὸ πιάτο.

Μετὰ μίαν ὥραν ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψιν ὁ κύριος Π... καὶ ζητεῖ ὕδωρ. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξιν ἀμφοτέρων ὅταν εἶδον τὴν ὑπηρετρίαν φέρουσαν βαθύ πινάκιον πλήρες καθαροῦ ὕδατος

* *

Πατὴρ, μήτηρ καὶ υἱὸς κάθηνται περὶ στρογγύλην τράπεζαν ἐν τινι ζυθοπωλείῳ· ἀλλ' ἐκ τοῦ πολλοῦ πλήθους ἡ ὑπηρεσία χωλαίνει, διὸ ἐγείρεται ὁ υἱὸς νὰ φέρῃ μόνος τὸν ζῦθον· πάραυτα ὁ μεγάλος σχημος σκύλος Ἀζὼρ πηδᾷ καὶ κάθεται ἐπὶ τοῦ καθίσματος τοῦ υἱοῦ. Κύριός τις ζητῶν κάθισμα καὶ βλέπων τὸν κύνα ἐπὶ τοῦ καθίσματος:

— Εἶνε τὸ κάθισμα κανενός; ἐρωτᾷ.

— Μάλιστα, κύριε, κάθεται ὁ υἱός μου, ἀπαντᾷ ὁ πατήρ.

* *

Ἰερεὺς διδάσκαλος ἐρωτᾷ μαθητὴν:

— Καὶ ἐάν, Δημήτριε, σὲ ἐγκαταλείψῃ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ καὶ πάντες, τίς θέλει φροντίσει διὰ σέ;

— Ἡ ἀστυνομία, ἀπαντᾷ μετὰ βραχεῖαν σκέψιν ὁ μικρός.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐάν ἀπαντήσης ἄνθρωπον ἔχοντα μεγάλην ἰδέαν περὶ ἐαυτοῦ, ἔσο βέβαιος ὅτι αὕτη εἶνε ἡ μόνη μεγάλη ἰδέα ἣτις ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του.

Τί εἶνε ἡ μετὰ θάνατον δόξα; Οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ διάσωσις ἐκ τῆς λήθης ὀκτῶ ἢ δέκα γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου. (Τί περισσότερον εἶνε ἐν ὀνομα;)

Οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἡ ἀρετὴ ἢ ἐσωτερικὸν κάλλος.

Ἡ μετριόπθεια εἶνε ἡ κλωστή ἢ συγκρατοῦσα ὄλους τοὺς μαργαρίτας τῆς ἀρετῆς ὡς ἐν κομβολογίῳ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ κόμης Χάτζφελδ, ὁ διορισθεὶς ἐσχάτως ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐν Βερολίνῳ, κατάγεται ἀπὸ τοῦ πρίγκηπος Χάτζφελδ, ὅστις ἐν ἔτει 1806 μετὰ τὴν ἐν Ἰένη μάχην ἦτο ὁ φρούραρχος τοῦ Βερολίνου καθ' ἣν ἐποχὴν κατελήφθη ἡ πόλις αὕτη. Ἐκτὸς ἄλλων οὗτος ὄφειλε νὰ πλη-